

[Indenrigsministeren]

samlet opholdstid uden for Bosnien-Hercegovina inden indreisen i Danmark på 7-8 måneder. Jeg kan føje til, at det samme gør sig gældende for dem, der har haft ophold på under et halvt år. Også for dem, der har haft ophold på mere end et halvt år, gælder stort set det samme.

Resultatet af disse undersøgelser gør naturligvis, at vi nøje må overveje spørgsmålet om, hvorvidt der skal foretages ændringer, således at den danske hjælpeindsats i højere grad målrettes mod dem, der har allermost behov for hjælpen. Men som det har været fremhævet mange gange – ikke blot af mig, men også af mange andre her i løbet af de seneste uger – er det ikke nogen enkel sag.

Alligevel er vi i øjeblikket i gang med at afdække, hvilke muligheder der er for, at vi i vore regler og i vores hjælpeindsats i højere grad kan få den ønskede målretning af indsatsen. Som jeg nævnte, bør vi koncentrere os om personer, der har det mest umiddelbare behov for midlertidig beskyttelse i forbindelse med det, der foregår i krigsområderne. En af de muligheder, vi undersøger, er at gå ind i nærområdet og eventuelt udpege eller invitere personer, som umiddelbart har behov for beskyttelse. I forbindelse med overvejelserne herom var jeg i mandags til møde i Genève til en udredning, en første meningsudveksling med flygtningehøjkommissæren om disse ting. Sverige og Norge var også repræsenteret ved mødet, og jeg havde lejlighed til at præsentere den aktuelle situation i Danmark og selvfølgelig også tage lidt hul på de overvejelser, man kunne gøre sig i den forbindelse. Det er klart, at det i høj grad vil være ønskeligt, at iværksættelsen af et eventuelt projekt – allerhelst et skandinavisk – sker i samarbejde med UNHCR.

På mødet blev det ikke i detaljer drøftet, hvordan en eventuel tilstedeværelse og udvælgelse eller invitation i nærområdet kan tilrettelægges i praksis, men omvendt var der en så stor interesse for et sådant projekt, at der blev truffet beslutning om, at der allerede på fredag vil blive afholdt et møde her i København, hvor man vil gå videre med drøftelsen af disse spørgsmål. I det møde vil der deltage repræsentanter fra UNHCR og fra de tre nordiske lande.

Jeg vil gerne til slut understrege, at det er for tidligt at udtale sig om, hvad der kommer ud af

disse drøftelser, og hvordan man eventuelt skulle kunne forholde sig til et efterfølgende udspil. Men det afgørende er, at vi får afdækket samtlige aspekter i sagen, og så langt er vi altså ikke nået endnu. Derfor er det indlysende, at det er noget, vi kommer til at vende tilbage til.

Men én ting ligger i hvert fald helt klart, og det er, at regeringen ikke kan tilslutte sig Fremskridtspartiets beslutningsforslag. Den ytring er vel ikke særlig overraskende; den ligger i fortsættelse af alle tidligere debatter på dette område. Regeringen er og har hele tiden været imod ubetinget visumpligt.

Dorte Bennedsen (S):

I bemærkningerne til dette forslag siges det direkte, at hvis vi får indført visumtvang, kan vi afvise stort set alle asylansøgere ved grænsen, fordi de er rejst gennem et eller flere sikre lande på deres flugt fra Jugoslavien.

Konsekvensen af denne tankegang er, at Danmark altså ikke længere skal deltage i løsningen af det største flygtningeproblem, Europa har oplevet siden Anden Verdenskrig, og Fremskridtspartiets begrundelse herfor er, at vi i 1992 modtog ca. 9.000 asylansøgere fra eks-Jugoslavien. I betragtning af det samlede problems størrelse kan man jo unægtelig i høj grad diskutere, om 9.000 er mange. Fattige østeuropæiske lande som Polen og Ungarn modtog henholdsvis 50.000 og 100.000 og Kroatien, som jo også er et selvstændigt land og endda anerkendt af Danmark, et sted mellem 700.000 og 800.000.

Socialdemokratiet deler ikke Fremskridtspartiets holdninger, og vi mener ikke, at Danmark, fordi vi tilfældigvis er omgivet af sikre lande, skal undrage os at tage del i løsningen af dette flygtningeproblem. Så længe lande som f.eks. Ungarn og Polen, der jo unægtelig har mange andre problemer at slås med, har taget væsentlig flere asylansøgere end Danmark, kan vi anstændigvis ikke henvise asylansøgerne til, at de blot kan slå sig ned i disse lande.

Som bekendt viste indenrigsministerens undersøgelse, at en væsentlig del af de bosniske flygtninge, der i en given periode kom til Danmark, i en længere periode havde opholdt sig i et tredjeland. Det er af visse partier blevet udlagt, som om de har været i et sikkert tredje-